

Sygn. akt II Ca 940/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Łuchtaj (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Gustaw

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku, w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) - Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w

Lublinie z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt VIII C 93/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 940/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zasądzenie od J. Ł. kwoty 180 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 90 zł od dnia 2 lutego 2008 roku do dnia zapłaty i od kwoty 90 zł od dnia 24 sierpnia 2008 roku do dnia zapłaty. Za zasadny Sąd uznał zarzut przedawnienia roszczenia, podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W apelacji od tego wyroku powodowa Spółka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, to jest art. 139 §1 k.p.c. w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 795 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 380 k.p.c. poprzez uznanie, że wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty po nadaniu klauzuli wykonalności jest skutecznym środkiem zaskarżenia orzeczenia, podczas gdy jedynym przysługującym pozwanemu środkiem prawnym w sytuacji zamieszkiwania pod innym niż wskazany w pozwie adresem było zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności w trybie art. 795 § 1 i 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe skarżąca domagała się zmiany wyroku i uwzględnienia żądania pozwu w całości, poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2008 roku do dnia zapłaty i kwoty 90 zł od dnia 24 sierpnia 2008 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna, dlatego też podlega oddaleniu.

Całkowicie chybiony jest podniesiony przez pełnomocnika powodowej Spółki zarzut naruszenia prawa procesowego. Zarówno sam zarzut, jak i przywołana w jego uzasadnieniu obszerna argumentacja nie znajdują oparcia w przepisach obowiązującego prawa. W szczególności brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w wyniku błędnego uznania, że nakaz jest prawomocny, zamyka pozwanemu drogę do skutecznego złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Trzeba zgodzić się z pełnomocnikiem skarżącej, że jedynym środkiem procesowym służącym dłużnikowi do zwalczania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak i każdemu innemu tytułowi egzekucyjnemu, jest zażalenie złożone w trybie art. 795 § 1 i 2 k.p.c. Uwzględnienie zażalenia i uchylenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty (gdy klauzula została nadana z urzędu) powoduje, że nakaz nie może być realizowany w drodze egzekucji, nie niweczy natomiast samego nakazu. Właściwym środkiem procesowym zwalczającym nakaz zapłaty jest natomiast sprzeciw, który w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest składany w trybie art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505²⁸ k.p.c. i art. 505³⁵ k.p.c. Wymienione środki procesowe, wbrew temu, co twierdzi pełnomocnik strony powodowej, nie konkurują ze sobą w żaden sposób, gdyż dotyczą dwóch różnych orzeczeń sądu, nie pozostają w żadnej zależności i nie wyłączają się nawzajem. Pozwany może złożyć jednocześnie zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty i sprzeciw od nakazu zapłaty, jeżeli twierdzi, że odpis nakazu zapłaty nie został mu doręczony wskutek wysłania przesyłki pocztowej na adres, który nie był adresem jego miejsca zamieszkania. W takim wypadku obrona pozwanego w obu tych środkach prawnych opiera się na twierdzeniu, że nakaz zapłaty nie uprawomocnił się. W pełni dopuszczalne i możliwe jest również złożenie tylko jednego z tych środków odwoławczych według wyboru pozwanego. W przypadku złożenia tylko sprzeciwu od nakazu zapłaty i uznaniu przez E-sąd, że odpis nakazu zapłaty istotnie nie został doręczony do miejsca zamieszkania pozwanego, wskutek czego nie było podstaw do uznania za prawidłowe doręczenia dokonanego w trybie art. 139 § 1 k.p.c., E-sąd winien wydać z urzędu postanowienie przewidziane w art. 505³⁶ § 1 k.p.c. o przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej. W świetle obowiązujących przepisów okoliczność, że nakazowi zapłaty została już wcześniej nadana klauzula wykonalności nie stanowi jakiegokolwiek przeszkody do wydania wymienionego postanowienia. Nie jest również warunkiem koniecznym dla wydania tego postanowienia uprzednie skuteczne zaskarżenie przez pozwanego postanowienia w przedmiocie nadania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności.

Pełnomocnik powoda, odwołując się w apelacji do uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 roku IV CZ 82/2010 i wywodząc, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wykładnia prawa procesowego nie może prowadzić do sytuacji, w której uprawnionemu przysługują dwa i więcej środków prawnych, pomija ważny fragment wypowiedzi Sądu Najwyższego, która znalazła się w powołanym orzeczeniu i tym samym zniekształca jej istotę. Mianowicie we wspomnianym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż „nie budzi wątpliwości stanowisko, że wykładnia prawa procesowego nie może prowadzić do konkluzji, iż od tego samego rozstrzygnięcia przysługują stronie do wyboru dwa środki prawne – wniosek o uzupełnienie lub zażalenie”. Przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 4 listopada 2010 roku było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego i to kiedy strona może skorzystać ze środka w postaci wniosku o uzupełnienie orzeczenia w przedmiocie kosztów oraz kiedy przysługuje jej zażalenie na takie rozstrzygnięcie. W tym kontekście Sąd Najwyższy wyraził wyżej zacytowany pogląd.

W rozpoznawanej sprawie postanowienie Sądu Najwyższego, o którym mowa, nie znajdzie zastosowania, gdyż nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym i postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności temu nakazowi zapłaty to dwa zupełnie różne rozstrzygnięcia, w odniesieniu do których stronie pozwanej przysługują dwa różne środki prawne.

Istotnie, jest tak jak twierdzi pełnomocnik skarżącego, iż uchybienia popełnione przez Sąd w toku postępowania klauzulowego dłużnik może zwalczać w drodze zażalenia. Stwierdzenie powyższego w żaden sposób nie może prowadzić jednak do wniosku, że pozwany nie może zwalczać samego orzeczenia sądu (wyroku, postanowienia co do

istoty, nakazu zapłaty), któremu nadana została klauzula wykonalności, jeżeli twierdzi, że nie upłynął dla niego termin do zaskarżenia tego orzeczenia w drodze środka odwoławczego właściwego dla tego orzeczenia.

Zupełnie niezrozumiale w okolicznościach niniejszej sprawy są rozważania pełnomocnika powoda zawarte w uzasadnieniu apelacji, a odnoszące się do rzekomego wniosku pozwanego o doręczenie odpisu nakazu zapłaty. Wskazać bowiem należy, iż pozwany z wnioskiem takim w ogóle nie wystąpił. Składając sprzeciw wnosił natomiast o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 13-14), który to wniosek został prawomocnie odrzucony postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 7 listopada 2012 roku w sprawie VI Nc-e 1047297/12 (k. 17-18). Tym samym postanowieniem E-Sąd stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny. Godzi się podkreślić, że strona powodowa tego postanowienia nie zaskarżyła. Tymczasem, jedynie w zażaleniu na postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi właściwemu strona powodowa mogła kwestionować zastosowanie przez E-Sąd przepisu art. 139 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505³⁶ § 1 k.p.c. i wywodzić, że pozwany nie wykazał, iż miał inne miejsce zamieszkania, niż wskazane w pozwie.

W wyniku uprawomocnienia się postanowienia E-Sądu z dnia 7 listopada 2012 roku sprawa została fizycznie przekazana do sądu właściwego, który – po uzupełnieniu braków formalnych przez powodową Spółkę – zobowiązany był ją merytorycznie rozpoznać, co też uczynił kwestionowanym obecnie wyrokiem. Nie dopuścił się przy tym zarzucanego mu naruszenia prawa procesowego, gdyż w postępowaniu Sądu Rejonowego, po przekazaniu mu sprawy przez E-Sąd na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c., nie miały w ogóle zastosowania przepisy procedury wymienione w zarzucie apelacyjnym. Na marginesie należy jedynie zwrócić uwagę, że w sprawie niniejszej przepis art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.c. nie był również stosowany na etapie elektronicznego postępowania upominawczego, ponieważ E-Sąd odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, nie zaś oddalił lub uwzględnił ten wniosek. Podstawą tego rozstrzygnięcia było uznanie przez E-Sąd, że termin ustawowy do wniesienia sprzeciwu nie został przekroczony.

W świetle tego, co zostało dotychczas powiedziane należało uznać, że zarzuty apelacji, jako całkowicie bezzasadne, nie mogły doprowadzić do jej uwzględnienia.

Niezależnie od powyższego trzeba wskazać, że brak jest jakichkolwiek podstaw do dokonania żądanej przez pełnomocnika skarżącego zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa. Kwestionowany wyrok, oparty na uznaniu przez Sąd zasadności zarzutu przedawnienia roszczenia, zgłoszonego przez pozwanego w sprzeciwie, jest w pełni prawidłowy. Sąd pierwszej instancji właściwie zastosował przepisy prawa materialnego art. 77 ust. 1 i 4 w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 roku poz. 1173 t. jedn. ze zm.) i w zw. z art. 120 § 1 k.c. uznając, że doszło do przedawnienia roszczenia zanim powód wystąpił z niniejszym pozwem. Okoliczność tę strona powodowa przyznała w piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2013 roku (k. 75-76), wywodząc jednocześnie, że fakt przedawnienia dochodzonej pozwem należności nie może uzasadniać uwzględnienia tego zarzutu w postępowaniu, które nie zostało wszczęte przez wniesienie właściwego środka prawnego. Jak już wyżej powiedziano jest to jednak stanowisko całkowicie błędne i nie mające oparcia w przepisach prawa procesowego.

Z tych wszystkich względów Sad Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.